కథానిక

గు రవయ్య చూపు నింగిలో వున్నా మనసు ముద్రంలా ఎగిసి పడుతుంది. రోజురోజుకు రిగి పోతున్న కసి,నిస్సహాయత మీద వుమ్మే ంటే ఎక్కడో నరాల అంతరాల్లో మిడిక్... డిక్ మంటున్న ఆత్మాభిమానం అంతై ంతై దావానలంలానిలువెల్లావ్యాపించిదహించి స్తుంది.

"ఏందయ్యా! ఎంత కాలమిట్లా కూసుం ావ్... వులకవు పలకవు... నా ఒక్కడి వల్లా వుతుంది... నువ్ కూడ సెయ్యేస్తే గ్గిరి కదుపులు నిండుతాయి"

కొడుకు మాటలు విన్నావిన్నట్టేవున్నాడు రవయ్య. గంపలో తెచ్చిన అంకుడు కొయ్య క్కల్ని మొగిడి ముందు పోసి "మావ నసు బాగోలేదు గందా... ఎందుకాయన్ని ధిస్తావ్?" అంది మాలచ్చిమి.

"సాధింపా... పేదోల్లకు సాధింపు ండవే... కన్న తండ్రైనా పెల్లానైనా... వరకు పుట్టిన బిడ్డలైనా బతికినంత కాలం దో ఒకటి చేస్తేనే నోటికింత పోయేది. ఏ క్కరు సెయ్యాడించకున్నా అందరి కదు లూ ఎల్తే!... ఎలితి బతుకులు ఎంతకాలం... య్యా! నిన్నంటున్నానని కాదు... నీకు లియందీ కాదు. నలుగురూ కలసి నాలుగు ొమ్మలు సేసి అమ్ముకొచ్చిన రోజుల్లోనే తుకులు అంతంత మాత్రంగా సాగె... ఈ ోజు మేమిద్దరంఎన్నిబొమ్మలు సేసేమూ... న్నమ్మేము... ఏం తినేము. దానికింకా క్కడం రాదాయె. నేను సెక్కినబొమ్మలకు ంగు లేయడం, పాలీసెయ్యడం, బజార్లో ాలబడి అమ్మడం దాని పనాయె. నేసే సే ొమ్మలు జనానికి నచ్చడంలా.నీలా నేను త్త కొత్త బొమ్మలు సెక్కలేను. సెయ్యి ిరిగి నోడిని సెయ్యాడించి అరు నెల్లాయె... వరెన్ని సెప్పినా నీ లోకం నీదే...పోయినోల్లు ారు. వున్నోల్లన్నా బతకాలా!... నువ్ ాదంటే సరే... అందరం కట్టకట్టుకుని ముద్రంలో పడి సద్దాం!"

గురవయ్య నులక మంచం నుండి లేచి ండుగుడ్డ భుజాన వేసుకుని వీధిలోపడ్డాడు. ండ్రి అలా నిర్జీవంగా లేచి పోవడం చూసి అయ్యను బాధపెట్టానా!' అని ఒకింత ాతన పడ్డాడు రావుడు.

"మనసులో బాధ తెలిసే అన్నావ్... ఏం ాడుకువో... సివుక్కుమన్న మనసుతో లేసి ోనాడు గందా!" మూతి విరుస్తూ అంది ాలచ్చిమి.

"లోకంలో ఎంత మంది సావడం లేదు. చ్చినోల్లందరినీ మరవక ఎంతకాలం సత్తారీ నం... అంతా మామూలుగానే మనలు ంటున్నారు. ఒక్క అయ్య తప్ప" మనసు ోనే అనుకున్నాడు రావుడు.

నిజానికి లోకంలో రోజూ ఎందరోతల్లుల్ని ార్యల్ని,మొగుళ్ళని,నాళ్ల వీళ్లు అని ఏముంది ందర్నో పోగొట్టుకున్నా ఆ వెలితి తీర్చేది ాకున్నా... బతుకు చాలిస్తున్నారా... బండగా మొండిగా బతికేస్తున్నారు. కానీ గురవయ్యలా తకే లేక పోతున్నాడు.

వీధిన పడ్డ గురవయ్య జనారణ్యాన్ని చీల్చు ంటూ భారంగా అడుగు లేస్తూ సముద్రం డ్డుకు చేరుకున్నాడు. సమయం మధ్యా హ్నం కావడం మూలాన సముద్ర ఘోష

ప్ప జన ఘోష వినిపించడం లేదు. కాశం నిండా మబ్బులు ముసరడం వల్లఎండ ్రవత కనిపించడం లేదు. రోడ్డు మీద వచ్చే ోయే సిటీ బస్సులు కార్లు, స్కూటర్ల ోతలు సముద్రపు అలల అరుపుల్లో కలిసి ోతున్నాయి. గురవయ్య రోడ్డు దిగి ఇసుకలో ముద్రం అంచుల వెంట నడుస్తున్నాడు. సుకలో పడిన పద చిత్రాల్ని ఎగిసిపడుతున్న లలు చెరిపేస్తున్నాయి. అలాగే మనసులో డిన మరకల్ని చెరిగేస్తే బావుండు. కానీ లా జరగదు. ఈదురు గాలి సముద్రంమీద ుండి దూసుకు వస్తూంది. ఆ తాకిడికి టూ ఇటూ ఒరుగుతూ ఒగురుస్తూ నడచి డచి ముత్యాలు బొమ్మ లమ్ముతూకూచునే ోట కూలబడ్డాడు గురవయ్య.

సాయంకాలం అక్కడే విశాఖ నగర వాసు ందరికీ ఆట విడుపు. పిల్లల కేరింతలు... ంటల విలాసాలు... వయసు మళ్లిన వాళ్ళ ీపి గురుతులు అన్నింటికీ కల్పతరువది. చ్చిన జనం కోసంమిర్చీబజ్జీలు...మిక్చర్... ప్రీం... గవ్వలు... శంఖాలు... బొమ్మలు న్నీ ఒద్దున కిరసనాయిల్ దీపాల వెలుగులో నిపిస్తుంటాయి.

కూతురు ముత్యాలు బొమ్మలమ్మేచోటు సాగర తీరానికి స్వాగతం పలకే మెట్ల దగ్గర కూర్చుని,ఎగిసి పడే అలల్ని ముసురు కొస్తున్న మబ్బుల్ని లెక్క చేయకుండ సాగరం ఆకాశం అంచుల సరిహద్దుల్లో చూపు నిలిపాడు. ఆ సుదూర ప్రాంతంలో ఎన్నెన్నో గుర్తులు చెరిగి పోని జీవిత చిత్రాలు కనిపిస్తున్నాయి.

"గురవయ్యా! నీ సేతిలో ఏటుందో గాని

వాయార్ది ఏ బొమ్మ వేసినా జీవం పోసు కుంటుందిరా!" పని తనాన్ని గురించి సాటి కులపోళ్ళ మెచ్చుకోలు.

"నీ యవ్వ! ఏందే ఈ కోతి బొమ్మలు సెయ్యమంటావ్!" గురవయ్య తండ్రి మీద విసుగు.

"ఒరయ్యా కోతుల బొమ్మలనకరా... అవినీతుల బొమ్మలు... సెడు సూడకు... సెడు సెప్పకు... సెడు వినకు... ఈ నీతి తాత సెప్పిన నీతి. అదే దారి సూపింది బతకను. ఆ రోజుల్లో తాత సెప్పిన మాటకు బొమ్మలు సెక్కి నాలుగు రోడ్ల సెంటర్ లో పెడితే సిటికలో అన్నీ అయిపోయేయి. ఆ రోజుల్లో ఆ బొమ్మల కంతా ఎగబడే వారు. ఆ బొమ్మల మీదే మన సంసారంనిలబడింది. అందుకే రోజులు మారినా... జనానికి కావల సిన బొమ్మలు వేరయినా ఇవి సేసి... ఏ అయ్యా నీతి మీద మనసు పడి అడిగినా బేర సారాల్లేక ఈ బొమ్మలమ్మాలని నా మతం. రోజు కొక్కడైనా ఆ బొమ్మ అడుగు తాడనే ఆశ... దేశంలో ఇకా నీతి సావలా... కనపడ కుండా పోతున్న నీతిని మనమూ నిలపాల... అందుకే నీ సేత ఈ బొమ్మలు సేయిస్తున్నా... ఈ బొమ్మలు సెక్కడ మొస్తే అన్నిబొమ్మలూ వస్తాయి. ఎన్ని కొత్త బొమ్మలు సేసినా ఇవి సెయ్యడం మానకు. అమ్మడం మానకు. ఇది మన ఇలువరస బొమ్మ కావాలి." కోతుల బొమ్మతో ఓనమాలు దిద్దిన అయ్య చెప్పిన సుద్దులు.

"మావా నే సస్తే మల్లీ మనువాడకు! వచ్చేది నిన్ను సూస్తింది గానిపిల్లల్నిసూడదు" దీనంగా అర్థిస్తున్న భార్య.

భార్య కిచ్చిన మాట కోసం... పిల్లల కోసం బొమ్మలు చెక్కే చెయ్యి,కుండలు కడగడమూ నేర్చుకుంది. రావుడిని ముత్యాల్ని రెండు కళ్ళలా చూసుకుంటూ... పిల్లలకు చిన్న చిన్న పనులు నేర్పుతూ పదిహేనేళ్ల నెట్టుకొచ్చాడు. ఆ వాడలో ఎవర్నడిగినా "గురవయ్య శానా మంచోడు!" అంటారు.

ఎందుకంటె.....

అతనెప్పుడూ ఒకరి గురించిచెడు చెప్పడు. చెడు పనులు చెయ్యడు. ఎవరైనా వాడి మీద వీడి మీద ఏమైనా చెప్పినా నవ్వేసి వెళ్లి పోతాడు. ఈ గుణాలు తండ్రి చెప్పిననీతులు. తమ బతుకులు నిలిపిన నీతులవేలనేవిశ్వాసం. అవి తమ్నూ తన పిల్లల్నీ తప్పక వుద్ధరిస్తాయనే ఆశ. తను చేస్తున్న బొమ్మల్లో కనిపించే నీతి తనలోనూ కనిపించాలనే నీతి గురవయ్యనలా తీర్చింది.

సింవా చలంగాడు ఒకడ్ని కత్తితో పొడిసి చంపింది చూసి కళ్లు మూసుకున్నా...రోజూ అతని కళ్ళల్లో మెదులు తూనే వుంది.

"ఒరేగురవాసూడకూడందిసూసేవు... సూల్లేదనుకో బతికి పోతావ్..." సింవా

చలం హెచ్చరిస్తూ చూసిన చూపులు.

"సింవాచలం మా సెడ్డ ముండావాడు... వాడెవరో గుంటని కిడ్నాపింగ్ సేసిలాడ్జింగ్‌లో అమ్మే సేడంట!" శంఖాలు,గవ్వలూ అమ్మే అప్పల కొండ మాటలు వినకూడదనుకున్నా చెవులు చిల్లులు పడేలా వినపడుతూనే వున్నాయి.

సింవాచలంగాడ రెండు సంగతులూ గుర వయ్య నోట ఏనాడూ రాలేదు.

అందుకే బతికి పోయాడంటాడు సింవా చలం.

ఒకరి జోలికి పోక తన బతుకేదో తను బతుకుతున్న గురవయ్య జీవితంలో తుఫాను రేగింది.

"ఒరే అయ్యా! ముత్తేల్ని ఆసింవాచలం గాడట్టుకెల్నాడంట" కంగారుగా ఒగురుస్తూ బొమ్మలమ్ముకుంటున్న సూపర్ బజార్ సెంటర్‌కు రావుడు వచ్చి చెప్పినప్పుడు,కింద భూమి కదిలి పోతున్నట్టనిపించింది.

"సింవాచలంగాడు ఈ పిల్లని ఎడకెత్తి కెల్నాడో!"

"ఆ యదవ పడుసు గుంటల్నిఅయిదారా బాదు,బొంబాయిల్లో అమ్మేస్తాడంట!"

"లాడ్జింగ్‌ల్లో దాసేసుంటాడు!"

నలుగురూ నాలుగు రకాలుగా చెప్పు కున్నారు. గురవయ్య ఒకరి జోలికి పోనోడు. సింవాచలం దుర్ మార్గ ముండావాడని తెలిసినా... వాడినందరూ తిడుతున్నా సొంత తమ్ముడల్లే మాట్లాడేవాడు.

"కూనీ కోరు నా కొడుకు... అడితో నీకు మాటలేందే!" అని నిలదీసిన జనాన్ని చూసి నవ్విన గురవయ్య,ఆ రోజు నిలువునా కృంగిపోయాడు.

సింవాచలం జాడగాని ముత్యాలు జాడ గాని మూడు రోజులదాక తెలియక వూరూ వాడా అంతా తిరిగి పోలీసు స్టేషను కెల్లారు. వారం రోజులు తవ్వకుని "సివరకు సము ద్రంలో పడి సచ్చిందీ కుర్రగుంట..." అంటూతేల్చిన పోలీసోళ్లు...వాళ్ళతోలాలూచీ పడుతున్న సింవాచలం.గాడిని చూసినప్పుడు గురవయ్య గుండె చెదిరిపోయింది.

నెల రోజుల తరువాత...

"ఒడలోకి తీసుకెల్లారంట. అడ ఎంత మంది... ఏం... సేసేరో... సింవాచలం దాబా గార్డెన్‌లో ఒటేలు నడుపుతున్నా డంట... మాయదారి నాయాలు సంపాదిం చడం తెలుసుకున్నాడు" గుస గుసలాడిన వాడ జనం సానుభూతి గురవయ్య చెవిన పడ్డ రోజు ఇంట్లో అమ్ముడు పోని మూడుకోతుల బొమ్మలు ప్రాణమొచ్చి నవ్వినట్టనిపించి, ఆ బొమ్మ లన్నింటినీ నేలకేసి కొట్టి విరిచేశాడు.

అంతే... ఆ రోజు మొదలు బొమ్మలు చెక్కడం మానేశాడు. దిగులుపడ్డ మొహంతో పగలు ఇంట్లోనూ రాత్రి గుడిసె ముందూ నులక మంచం మీద గతాన్ని తలపోసుకుని గుండెను మండించేవాడు.

చినుకులు టప...టప...టప... మని శబ్దం చేస్తూ ఇసుకలో ఇంకి పోతున్నాయి. ఆకాశం వికృతంగా గర్జిస్తూంది. సముద్రం బుసలు కొడుతూంది. వర్షం ధార,ఎదురుగా వున్న సముద్రాన్నిమరుగుపరుస్తూంది.వర్షంలో నానుతున్నా చలనం లేదు గురవయ్యలో. అలా తడుస్తునే సముద్రాన్ని చూస్తున్నాడు. గాలి హోరు... వాన హోరు... సముద్రం హోరు అన్నీ కలిసినా గురవయ్య గుండెల హోరు ముందు బలాదూర్‌లా వుంది.

తాత చెప్పిన నీతి... తన తండ్రి నమ్మిన నీతి... తను ఇన్నేళ్లు నమ్మిన నీతి... మూడు కోతుల నీతి. లోక మంతా చెడే... ఇంక ఈ కళ్లెందుకు?. ఈ చెవులెందుకు? ఈ నోరెం దుకు?

గుడ్డి చెవిటిమూగలగామాత్రమెబతకాలా ఈ లోకంలో...

చెడుని నిరసించొద్దా!

ఈ వక్ర నీతికి కాలదోషం పట్టింది!

ఆ కోతుల నీతులు చాటితే... ముత్యా ల్లాగే...

ఎదురుగా మూడు గండు కోతులు. ఒకటి కళ్లు మూసుకుని... ఒకటి చెవులు మూసుకుని... మరొకటి నోరు మూసుకుని కూర్చున్నాయి... వాటికంత దూరంలో ముత్యాలు నగ్నంగా... జుట్టు విరబోసుకుని ఏడుస్తూ చేతులతో మానాన్ని కప్పుకుని కని పించింది.

గురవయ్య దృశ్యం చూసి "ముత్యేలూ!" అని అరిచాడు.

ప్రతిగా ఆకాశంలో ఓ మెరుపు మెరిసింది. ఆ వెలుగులో

నాలుగు కోతులు వరసగా

నోరు మూసుకుని చెవులు మూసుకుని కళ్ళు మూసుకుని... చివరిది ఇలా చేస్తే మానం కూడా మిగలదన్నట్టు మానాన్ని చేతులతో కప్పుకు కనిపించింది.

తన ముత్యాలు చాటిన సత్యం!

ఈ రోజు జనానికి అవసరమైన సరికొత్త నీతి.

గురవయ్య లేచి ఇంటిదారి పట్టాడు.

"యాడికి పోతివి మావా!" అన్న కోడలి మాటకు జవాబు చెప్పకుండా గంపలోని అంకుడు కొయ్య ముక్కల్ని ముందేసుకుని బొమ్మలు చెక్కడం మొదలుపెట్టాడు.

ఆ క్షణంలో గురవయ్య కళ్ళల్లో ప్రజ్వరిల్లు తున్న జ్వాలల్ని ఆ చేతుల్లో చెక్క బడుతున్న బొమ్మల్ని చూస్తుండి పోయారు

"అయ్య! నాలుగు కోతులు పెట్టావే..."

"ఔను... ఆ నీతికి కాలదోషం పట్టింది. అలా నోరు మూసుకుని అవిటాడిలా నాలా బతికితే ఈ లోకంలో పోగొట్టుకునేది మానం... అని చాటే కొత్త నీతి బొమ్మలు" ఆ కంఠంలో గంభీరత...దృక్కుల్లోని తీక్షణత గురవయ్యకు కొత్త రూపునిచ్చాయి.

ఇప్పుడతను నవ సమాజాన్ని మలుస్తున్న శిల్పి!

కథా రచయితలకు ఆహ్వానం

తెలుగువారి జీవనాన్నీ, సంస్కృతినీ సంఘర్షణనీ ప్రతిబింబించే కథలకు 'ఆదివారం ఆంధ్రజ్యోతి' ఆహ్వానం పలుకుతోంది.

మానవ జీవనంలోని వివిధ కోణాలమీద వెలుగు ప్రసరించే, ఆసక్తి కరమైన కథలకు ప్రాధాన్యత వుంటుంది. కథలు నాలుగు లేక అయిదు అరఠావులకు మించకూడదు. కనీసం 2,500 పదాలకు తగ్గక ఉండాలి!

కథలు ఈ కింది చిరునామాకి పంపించాలి.

ఎడిటర్,
'ఆదివారం ఆంధ్రజ్యోతి' ఆంధ్రజ్యోతి దినపత్రిక,
బంజారా హిల్స్, రోడ్ నెం.3,
హైదరాబాద్- 500 034